

DESPRÉS DE LES ELECCIONS GALLEGUES, LA BATALLA PER LES GENERALS

¿Qui parará el PSOE en el 86?

Els experts no compromesos amb partits polítics i alguns polítics més lliures han alertat contra l'extrapolació dels resultats electorals gallegos a la resta de l'Estat espanyol, adduint-ne dues raons. En primer lloc, que el comportament dels electors és diferent en cada regió i en cada tipus d'elecció (general, autonòmica o municipal), i en segon lloc, que a Galícia hi havia pendent encara el repartiment de les despulles de l'abans poderosa UCD.

Malgrat això, diversos partits estatals s'han afanyat a traure'n conclusions genèriques, que curiosament afavoreixen quasi tots els participants directament o indirectament, com sol succeir en aquests casos. El punt comú de referència és saber qui ha d'aturar, o almenys retallar, l'anunciada victòria electoral del PSOE en 1986 a partir de l'experiència gallega.

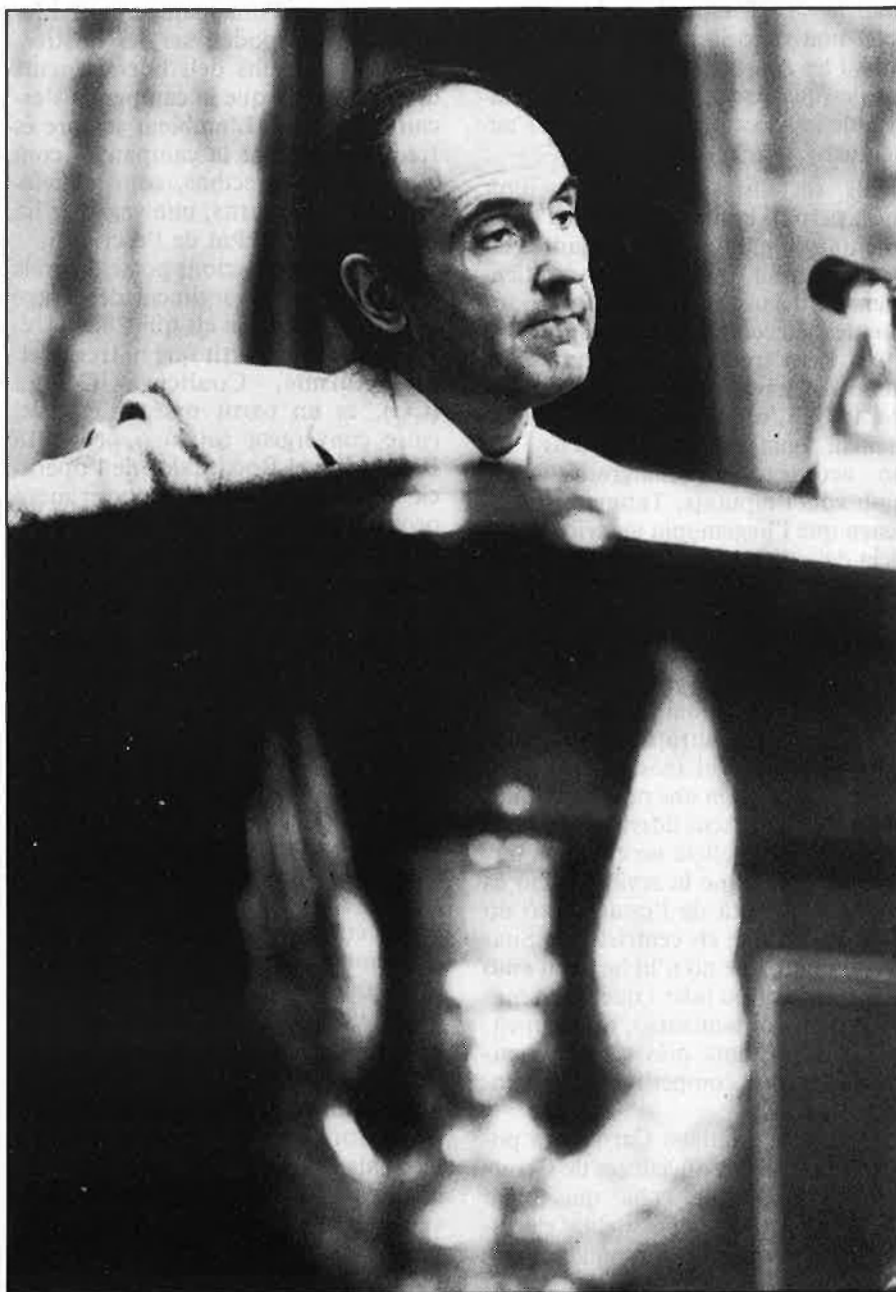
Possiblement, la força més afavorida pels resultats del dia 24 és el PRD i els seus socis (Convergència Democràtica de Catalunya, Unió Mallorquina i la Coalición Gallega), liderats per Miquel Roca. Aquest feu pública l'anàlisi següent: El bipartidisme PSOE-Coalición Popular s'implantà falsament a l'Estat espanyol en 1982, a causa de l'esfondrament de la UCD, però totes les eleccions posteriors han demostrat que el bipartidisme no ha arrelat.

A Catalunya, a Euskadi i a Galícia, tres partits diferents (CiU, PNB i CG) han obtingut el poder o han esdevingut àrbitres de la situació, i tots tres han demostrat bona implantació. A partir d'aquí, Miquel Roca rellançà el seu missatge electoral centrista-reformista. La CP és incapaç de constituir-se en l'alternativa al PSOE en 1986, paper que Roca reivindica obertament per al PRD i els partits associats. Més encara: Manuel Fraga hauria de plegar després del seu fracàs a l'hora de convertir les eleccions gallegues en una mena de plebiscit personal. Com que la CP no

Dels resultats de les eleccions gallegues tots els grans partits estatals volen treure conclusions favorables per a ells i el seu futur electoral.

Josep M. Sanmartí (Madrid)

ha aconseguit ni tan sols la majoria absoluta en el seu feu, a desgrat de l'extensa i intensa campanya, s'ha demostrat —segons els comptes de Miquel Roca— incapaç d'aturar una nova allau del PSOE. Deixant de banda les lògiques exageracions, Roca sap que ara disposa de tres plataformes segures (Catalunya, les Illes i Galícia) per a intentar el seu primer salt el 1986 cap a la constitució d'una

Roca pretén rellançar el seu missatge centrista.

Galícia «adiante»

Els resultats de les eleccions autonòmiques a Galícia semblen haver satisfet només Coalición Galega. Malgrat l'aire de triomf de populars i socialistes, sembla que el gran guanyador ha estat Miquel Roca.

Núria Costa Oliver

activa minoria parlamentària que li proporcione una base suficient per a aventures posteriors més ambicioses.

No cal dir que la CP no comparteix ni de bon tros aquests punts de vista. Per a ells, Galícia continua sent el bastió indiscutible i, en termes absoluts, han augmentat notablement la força parlamentària. Tanmateix, tot hom sap que el fet de no haver obtingut la majoria absoluta (segons les dades provisionals) compromet el liderat de Manuel Fraga i dona alè a aquells qui sostenen que, amb Fraga al capdavant, la CP ha tocat el sostre electoral. Ara bé, aquesta no és l'amenaça més greu per a la Coalició. La fragilitat palesa de la CP a Galícia pot arrossegar fàcilment l'estructura estatal, possiblement després de 1986, però també potser abans. A Galícia, la CP estatal pot haver guanyat una victòria pírrica, si les crítiques i les acusacions entre els tres socis, les quals se sentien l'endemà mateix de les eleccions, continuen i s'accentuen.

Els socialistes n'esperaven molt més, però hi han tret prou vots per a intentar dissimular des de Madrid un resultat molt discret, que políticament els deixa allà on eren. Pugen sobre les eleccions autonòmiques de 1981, però trenquen la corba ascendent que havien anat mantenint des del 1977. L'objectiu públic era precisament aguantar aquest ascens i no ho aconseguien, malgrat l'avanç amb vots i diputats. Tanmateix, sostenen que l'hegemonia anterior a Galícia del centre-dreta ha derivat cap a un equilibri entre la dreta i l'esquerra, i que el 1986 podran conservar les posicions actuals.

Hi ha hagut un gran perdedor: el CDS d'Adolfo Suarez, simplement perquè ha estat ultrapassant àmpliament per un rival teòricament inferior i perquè tenia uns pronòstics més favorables. Els seus líders s'han excusat dient que Galícia no els és un terreny propici i que la seva situació és millor a la resta de l'estat. Això no obstant, cal que els centristes de Suarez s'adonin que no n'hi ha prou amb la imatge del seu líder i que calen més diners, més organització, més empenya i un programa més concret i engegador per competir amb garanties d'èxit.

Per últim, Santiago Carrillo ha pogut demostrar als oficialistes de Gerardo Iglesias allò que volia: que, sense ell, el PCE no té cap possibilitat electoral i que, per tant, les branques comunistes han de pactar de seguida. □

Galícia, «la regió més verda de l'Espanya del sol i la regió amb més sol de l'Europa Freda», tal com diuen els cartells turístics, va viure per segona vegada uns comicis autonòmics. Però les eleccions a Galícia es viuen d'una manera molt diferent del que poden ser les nostres. Només els insults dels líders vinguts de Madrid fan que la campanya s'escalfi una mica. L'ambient sempre és fred, tant durant la campanya, com el dia de les eleccions, com les celebracions dels partits, una vegada s'ha fet públic el resultat de l'escrutini.

Totes les valoracions postelectorals apunten a un ressorgiment del centre a Galícia, pocs són els qui s'han atrevit a dir que el partit que hi trenca el bipartidisme, Coalición Galega (CG), és un partit nacionalista del caire convergent català o penebista Basc. Miquel Roca, líder de l'operació reformista, feia la seva primera prova amb CG, encapçalat per Pablo González Mariñas, de cara a estructurar un partit d'àmbit nacional per a les properes eleccions del 86.

Miquel Roca no va voler fer previsions sobre el futur de l'operació que ha estat batejada amb el seu nom: «Em negue sistemàticament —declarà Roca— a contestar aquest tipus de preguntes per una raó: perquè és una falta de respecte per Galícia. Aquestes eleccions són importants per a Galícia i en funció de Galícia mateixa, no són importants per si tenen una lectura a fora. Contestar seria instrumentalitzar Galícia i deixo que això ho facin el Sr. Fraga i el Sr. Felipe, jo no ho faig».

Els onze escons obtinguts per CG faran que Miquel Roca comenci a veure amb bons ulls el futur del Partit Reformista. Ningú no negava l'èxit als «coagas» (membres de CG), als quals els sondeigs no n'adjudicaven més de cinc. La teoria del ressorgiment del centre no és vàlida per a Galícia: l'estrepitós fracàs de Suárez i

J. M. MONTAÑER

el CDS ha estat tan fulminant que ja s'augura la retirada del «duc» de la política. El que ha sorgit a Galícia ha estat el nacionalisme moderat, un nacionalisme disposat a pactar per aixecar Galícia de la seva postració. El partit de Mariñas era l'únic que feia els mítings en gallec i que fugia de la *morrina* i del *pandeiro* per rescatar les autèntiques arrels gallegues.

Miquel Roca, la figura més controvertida

Miquel Roca, líder de l'Operació Reformista i padrí de CG, va ser la figura més criticada i que més controvertida va despertar en la dura campanya electoral. Mentre Fraga atacava Felipe i Guerra responia amb ironies, els «coagas» feien la lluita en solitari. Quan Coalición Popular (CP) i el PSG-PSOE van adonar-se que CG representava la tercera força en els sondeigs electorals, van unir-se espontàniament i van convertir Miquel Roca en el centre dels seus atacs.

La batalla electoral ja no era Galícia. Fraga i Guerra demostraven la força dels seus respectius partits per a les eleccions generals del 86, i Roca,